

ישראל לנהמא עלאה יתיר לא יאות הנה
 לאתבטלא חמץ, ולא אתחזיא כלל. ואמאי
 קרבנא דא, חמץ הנה, דכתיב סלת תהיינה
 חמץ תאפינה. ותו, דהשתא ביומא דא
 אתבטל יצר הרע, ואורייתא דאתקרי חירו
 אשתכחת.

אמאי, למלכא דהנה ליה בר יחידיאי, וחלש.
 יומא חד הנה תאיב למיכל, אמרו
 ייכול בריה דמלכא (ס"א מיכלא דאסוותא) אסוותא
 דא, ועד דייכול ליה, לא ישתפח מיכלא
 ומזונא אחרא בביתא. עבדו הכי. פיון דאכל
 ההוא אסוותא, אמר מפאן ולהלאה ייכול כל
 מה דאיהו תאיב, ולא יכיל לנזקא ליה.

בך פד נפקו ישראל ממצרים, לא הוי ידעי
 עקרא ורזא דמהימנותא, אמר קדשא
 בריך הוא, יטעמון ישראל אסוותא, ועד
 דייכלון אסוותא דא, לא אתחזי להון מיכלא
 אחרא. פיון דאכלו מצה, דאיהי אסוותא
 למיעל ולמנדע ברזא דמהימנותא. אמר
 קדשא בריך הוא, מפאן ולהלאה אתחזי לון
 חמץ, וייכלון ליה, דהא לא יכיל לנזקא לון.
 ופל שפן דביומא דשבועות, אזדמן נהמא
 עלאה, דאיהו אסוותא בכלא.

ועל דא מקרבין חמץ, לאתוקדא על מדבחא.
 ומקרבין תרין נהמין אחרנין פחדא.
 וחמץ אתוקדא בנורא דמדבחא ולא יכיל
 לשלטאה, ולנזקא לון לישראל. ובגיני כן,
 ישראל קדישין אתדבקו ביה בקודשא בריך
 הוא, באסוותא דאורייתא ביומא דא. ואלמלי
 הו נטרי ישראל תרין סטרין דנהמי אליו, לא
 הו עיילין בדינא לעלמין.

ביומא דראש השנה, דאיהו יומא דדינא, (בבב)

שזכו ישראל ללחם עליון יותר,
 לא ראוי היה שיבטל החמץ ולא
 יראה כלל. ומדוע קרבן זה היה
 חמץ? שכתוב סלת תהיינה חמץ
 תאפינה. ועוד, שעתה ביום זה
 מתבטל יצר הרע, והתורה
 שנקראת חרות נמצאת.

אמאי, למלך שהיה לו בן יחידי,
 ונחלה. יום אחד היה מתאנה
 לאכל. אמרו, יאכל בן המלך
 (מאכל של רפואה) רפואה זו, ועד
 שיאכל אותה, לא ימצא מאכל
 ומזון אחר בבית. עשו כן. פיון
 שאכל הרפואה ההיא, אמר,
 מפאן והלאה יאכל כל מה שהוא
 מתאנה ולא יוכל להזיק לו.

בך כאשר יצאו ישראל ממצרים,
 לא היו יודעים עקר וסוד של
 האמונה. אמר הקדוש ברוך הוא:
 יטעמו ישראל רפואה, ועד
 שיאכלו רפואה זו, לא יראה להם
 מאכל אחר. פיון שאכלו מצה,
 שהיא רפואה לעלות ולדעת
 בסוד האמונה, אמר הקדוש ברוך
 הוא: מפאן ולהלאה ראוי להם
 חמץ ויאכלו אותו, שהרי אינו
 יכול להזיק להם. וכל שפן שביום
 השבועות שנמצא לחם עליון,
 שהוא רפואה לכל.

ועל זה מקריבים חמץ להשרף
 על המזבח. ומקריבים שתי לחם
 אחרים פאחד. וחמץ נשרף באש
 המזבח, ולא יכול לשלט ולהזיק
 להם לישראל. ומשום זה ישראל
 קדושים נדבקים בו בהקדוש
 ברוך הוא, ברפואה של התורה
 ביום זה. ואם היו שומרים ישראל
 שני צדדים של לחם אלו, לא היו
 עולים בדין לעולם.

ביום של ראש השנה, שהוא יום
 הדין, (בבב יום) שאין הוא, אלא
 לאלו שלא לקחו מאכל של

מיכלא דאסוותא, ושבו

דלאו איהו, אלא לאינון דלא נטלו